

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8.08.2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na nieudowodnienie wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 9 lat, 5 miesięcy i 1 dzień. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że ubezpieczony udokumentował staż prac w warunkach szczególnych w okresie od 18.10.1983r. do 31.03.1993r. dodając, że na podstawie art. 32 ust. 1 a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016r., poz. 887 ze zm.) wyłączone zostały z niego okresy niewykonywania pracy przebyte po 14.11.1991r., za które wnioskodawca otrzymał świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby.

/decyzja k. 16 akt emerytalnych/

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą ubezpieczony w dniu 5.09.2017r. złożył od niej odwołanie.

/odwołanie k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

/odpowiedź na odwołanie k. 3/

W piśmie procesowym z dnia 16.11.2017r. organ rentowy poinformował, że wnioskodawca w trakcie niniejszego postępowania odwoławczego złożył nowe dokumenty pozwalające na uznanie okresu pracy w warunkach szczególnych od 2.05.1978r. do 31.12.1982r., co razem z dotychczas udowodnionym stażem pracy od 18.10.1983r. do 31.03.1993r. pozwoliło ustalić, że ubezpieczony wykazał łącznie okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat, 1 miesiąca i 1 dnia. Jednocześnie ZUS wyjaśnił, że decyzją z 15.11.2017r. zmieniono zaskarżoną decyzję z dnia 8.08.2017r. w ten tylko sposób, że zwiększył się udowodniony okres pracy w warunkach szczególnych, a w pozostałym zakresie zakwestionowana decyzja odmawiająca wnioskodawcy prawa do emerytury nie uległa zmianie.

/pismo procesowe ZUS k. 10/

Na rozprawie w dniu 7.02.2018r. wnioskodawca poparł odwołanie i oświadczył, że wnosi o uwzględnienie do okresu pracy w warunkach szczególnych także okresu jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) przed odbyciem służby wojskowej oraz okresu służby wojskowej. Natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/e-prot. z 7.02.2018r. stanowiska stron: 00:01:41, 00:01:54/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. S. urodził się w dniu (...)

/niesporne/

Odwołujący złożył wniosek o emeryturę w dniu 12.07.2017r. oświadczając w nim, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/wniosek k. 1-4 akt emerytalnych/

Zaskarżoną decyzją z dnia 8.08.2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy A. S. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 887 ze zm.) prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na nieudowodnienie na dzień 1.01.1999r. wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 9 lat, 5 miesięcy i 1 dzień. Zakład przyjął, że wnioskodawca bezspornie wykazał natomiast ogólny staż pracy w ilości 25 lat, 4 miesięcy i 12 dni, w tym

okresy nieskładkowe w ilości 2 miesięcy i 11 dni oraz okresy składkowe w ilości 25 lat, 2 miesięcy i 1 dnia. Organ rentowy argumentował, że ubezpieczony udokumentował staż prac w warunkach szczególnych we wskazanym wyżej wymiarze w okresie od 18.10.1983r. do 31.03.1993r. dodając, że na podstawie art. 32 ust. 1 a w/w ustawy wyłączone zostały z niego okresy niewykonywania pracy przebyte po 14.11.1991r., za które wnioskodawca otrzymał świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby.

/decyzja k. 16 akt emerytalnych/

W toku postępowania odwoławczego wnioskodawca przedłożył organowi dodatkowe dokumenty w postaci dokumentacji zastępczej: umowy o pracę, angaży, kart obiegowych, świadectwa lekarskiego, zaświadczenia kwalifikacyjnego, na potwierdzenie pracy w warunkach szczególnych w okresie od 1.04.1976r. do 31.12.1983r. w Przedsiębiorstwie (...).

/niesporne, a nadto podanie z 4.10.2017r. k.17 akt emerytalnych, kserokopie dokumentów z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w kopercie za kartą 18 akt emerytalnych/

W związku z powyższym decyzją z dnia 15.11.2017r. ZUS zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 8.08.2017r. w zakresie udowodnionych przez ubezpieczonego okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach w ten sposób, że przyjął, że wnioskodawca na wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych udokumentował łącznie 14 lat, 1 miesiąc i 1 dzień, w okresie od 2.05.1978r. do 31.12.1982r. oraz od 18.10.1983r. do 31.03.1993r. z wyłączeniem okresów niewykonywania pracy przebytych po 14.11.1991r., za które wnioskodawca otrzymał świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby. ZUS wyjaśnił, że jako pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uznano okresów zatrudnienia od 1.04.1976r. do 24.04.1976r., od 1.01.1983r. do 31.08.1983r., od 25.04.1978r. do 1.05.1978r. w Przedsiębiorstwie (...), argumentując, że z przedłożonej przez wnioskodawcę dokumentacji wynika, że w w/w okresach pracował na stanowisku kierowcy i kierowcy-mechanika, które nie zostały wymienione w zarządzeniu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1.08.1983r. Jednocześnie Zakład stwierdził brak możliwości ustalenia na podstawie dodatkowo przedłożonych przez wnioskodawcę dokumentów jakiego rodzaju pojazdy ubezpieczony prowadził w w/w okresach zatrudnienia na stanowisku kierowcy.

/decyzja k. 48 akt emerytalnych/

Wnioskodawca uzyskał uprawnienia do prowadzenia pojazdów kategorii A, B, C w dniu 7.07.1975r., kategorii BE, CE, T w dniu 6.01.1977r., kategorii D, DE w dniu 2.02.1988r.

/okazanie prawa jazdy przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 7.02.2018r. - e-prot. z 7.02.2018r.: 00:01:54, zeznania odwołującego -e-prot. z 7.02.2018r.: 00:01:54, 00:31:22 w zw. z e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47 i e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47-00:03:47, zeznania świadka I. S. e-prot. z 7.02.2018r.: 00:20:43/

Wnioskodawca legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym w zawodzie kierowca – mechanik.

/zeznania wnioskodawcy – e-prot. z 7.02.2018r.: 00:01:54-00:15:33/

W okresie od 1.04.1976r. do 31.08.1983r. wnioskodawca był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) w Ł., zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

/świadectwo pracy k. 23 i 24, umowa o pracę k. 25, karta obiegowa k. 25, umowa o pracę k. 26, pismo z 1.09.1983r. k. 35 verte, zeznania odwołującego -e-prot. z 7.02.2018r.: 00:01:54, 00:31:22 w zw. z e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47 i e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47-00:03:47, zeznania świadka I. S. e-prot. z 7.02.2018r.: 00:20:43/

W trakcie tego zatrudnienia wnioskodawca odbywał służbę wojskową od 27.04.1976r. do 10.04.1978r.

/niesporne, a nadto zeznania odwołującego -e-prot. z 7.02.2018r.: 00:01:54, 00:31:22 w zw. z e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47 i e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47-00:03:47, kwestionariusz osobowy k. 22, świadectwo pracy k. 23/

Przed rozpoczęciem służby wojskowej wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 1.04.1976r. do 24.04.1976r. i w tym czasie stale oraz w pełnym wymiarze czasu co najmniej przez 8 godzin dziennie wykonywał wyłącznie pracę kierowcy samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony marki J. (...) oraz S., którymi przewoził materiały budowlane z magazynu na budowę: przeważnie cement i wapno, a ponadto materiały wykończeniowe kabiny, wanny. Wnioskodawca nie wykonywał czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem przewożonego przez niego materiału budowlanego. Materiał budowlany był ładowany na samochód ciężarowy, którym jeździł wnioskodawca przez pracowników magazynu, a na budowie był wyładowywany przez pracowników wykonujących pracę ładowacza. Załadunek mógł trwać ok. godzinę, a rozładunek ok. 45 minut. Zwykle wnioskodawca pracował ok. 10 godzin dziennie w godzinach od 6.00 do 15.00, a czasami dłużej. Nie był w tym czasie delegowany do wykonywania innych czynności.

/świadectwo pracy k. 23, umowa o pracę k. 25, karta obiegowa k. 25, skierowanie na badania bhp k. 27, pismo z 25.04.1978r. k. 29, wniosek w sprawie zatrudnienia k. 29 verte, podanie o przyjęcie do pracy k. 30, zaświadczenie kwalifikacyjne k. 33, karta obiegowa k. 36, zeznania odwołującego -e-prot. z 7.02.2018r.: 00:01:54, 00:31:22 w zw. z e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47 i e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47-00:03:47, zeznania świadka I. S. e-prot. z 7.02.2018r.: 00:20:43/.

Po zakończeniu służby wojskowej wnioskodawca ponownie podpisał umowę o pracę z w/w pracodawcą w dniu 2.05.1978r., na podstawie której został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

/umowa o pracę k. 26/

Również po powrocie z wojska do pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wnioskodawca od 2.05.1978r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez co najmniej 8 godzin dziennie wykonywał pracę wyłącznie kierowcy samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony, średnio ok. 10 godzin dziennie. Zdarzało się, że pracował także w soboty i niedziele. Był to okres, w którym na terenie Ł. budowano wiele osiedli mieszkalnych. W tym okresie zatrudnienia w w/ w zakładzie pracy wnioskodawca kierował wyłącznie samochodem ciężarowym o ładowności powyżej 3,5 tony. Jeździł samochodem ciężarowym marki J. (...). Wnioskodawca w badanym okresie przeważnie przewoził płyty budowlane na budowę. Na każdej budowie stał dźwig, który służył do przeprowadzenia rozładunku. Ponadto wnioskodawca przewoził samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 3,5 tony cement. W w/w przedsiębiorstwie były silosy pod które wnioskodawca podjeżdżał i w ten sposób odbywał się załadunek. Zdarzało się, że wnioskodawca przewoził też materiały wykończeniowe. Pomimo wpisania w angażach wnioskodawcy z tego okresu zatrudnienia w przedmiotowym zakładzie pracy stanowiska kierowca – mechanik /k. 38/, odwołujący nie wykonywał pracy mechanika. Naprawami uszkodzeń w pojazdach zajmowali się mechanicy w warsztatach znajdujących się w każdym oddziale przedsiębiorstwa. Jedynie w przypadku drobnej usterki samochodu odwołujący sam ją naprawiał, a gdy okazało się, że jest poważniejsza, wówczas przyjeżdżało pogotowie holownicze, które zabierało uszkodzony samochód do warsztatu. W takiej sytuacji wnioskodawca na czas naprawy otrzymywał inny samochód ciężarowy o ładowności powyżej 3,5 tony, którym rozwoził materiał budowlany. Wnioskodawca nigdy nie jeździł z innym kierowcą. Wnioskodawca wykonywał pracę w systemie akordowym, a jego wynagrodzenie było zależne od przejechanych kilometrów i ładunków. W sytuacji, gdy samochód ciężarowy uległ awarii, wówczas wypłacane były dniówki. W przedmiotowym przedsiębiorstwie w badanym okresie były również mniejsze samochody marki Ż. i N., którymi kierowali jedynie początkujący kierowcy. Wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia nie jeździł tymi samochodami, a jedynie samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca nie otrzymał od pracodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych w spornym okresie, ani też nie występował do pracodawcy o takie świadectwo.

/umowa k. 26, zlecenie k. 27 verte, zaświadczenie kwalifikacyjne k. 28, angaż k. 28 verte, oświadczenie o rozwiązaniu umowy k. 30 verte, pismo z 6.04.1979r. k. 31, podanie k. 31 verte, wniosek o opinię k. 32, opinia k. 32 verte, angaż j. 33 verte, karta obiegowa zmiany k. 34, podanie k. 35, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę k. 35 verte, angaże k. 37-38, dokumentacja pracownicza k. 18 akt emerytalnych, zeznania odwołującego -e-prot. z 7.02.2018r.: 00:01:54,

00:31:22 w zw. z e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47 i e-prot. z 5.03.2018r.: 00:02:47-00:03:47, zeznania świadka I. S. e-prot. z 7.02.2018r.: 00:20:43/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których wartości dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł żadnych powodów by czynić to z urzędu, a nadto na podstawie korelujących z nimi zeznań świadka I. S. i odwołującego. Sąd oceniając wiarygodność zeznań świadka wziął pod uwagę z jednej strony, że świadek w tym samym czasie co wnioskodawca pracował także jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony w przedmiotowym zakładzie pracy, a zatem miał stosowną wiedzę na czym konkretnie polegała praca ubezpieczonego na stanowisku kierowcy, a z drugiej strony Sąd miał na uwadze i to, że świadek jest ojcem wnioskodawcy. Podkreślenia wobec tego wymaga, że sama jednak okoliczność spokrewnienia świadka ze stroną nie wyklucza jego zeznań z kręgu wiarygodnych środków dowodowych. W takiej sytuacji należy bowiem skonfrontować treść depozycji świadka z resztą materiału dowodowego. W analizowanej sprawie konfrontacja ta wskazuje, że zeznania świadka I. S. łącznie z zachowaną dokumentacją pracowniczą odwołującego z badanego okresu zatrudnienia, a także z zeznaniami samego wnioskodawcy, tworzą spójną, logiczną całość, z której wynika, że podejmując pracę w Przedsiębiorstwie (...) wnioskodawca miał uprawnienia do kierowania samochodem ciężarowym o ładowności powyżej 3,5 tony i przez cały czas w badanych okresach zatrudnienia zarówno przed odbyciem służby wojskowej, jak i po jej zakończeniu jeździł jedynie samochodami ciężarowymi o ładowności większej niż 3,5 tony, wykonując tę pracę co najmniej 8 godzin dziennie. Świadek I. S. logicznie przy tym wytłumaczył, że w badanym czasie powstawały wielkie osiedla mieszkaniowe w Ł. i było dużo pracy dla kierowców pracujących w/w zakładzie pracy, wobec czego wnioskodawca, który woził samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 3,5 tony materiały budowlane pracował przeważnie ok. 10 godzin dziennie, a ponadto także w soboty i niedziele. Uwzględniając zatem nawet czas potrzebny na załadunek i rozładunek materiałów przewożonych następnie przez wnioskodawcę, należy uznać, że ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - co najmniej 8 godzin dziennie, jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 ton. Dodać należy, że z zeznań świadka i wnioskodawcy wynika, że odwołujący nie wykonywał czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem. Ponadto z zeznań świadka i wnioskodawcy wynika, że ubezpieczony nie wykonywał czynności mechanika, albowiem w przedmiotowym zakładzie pracy były warsztaty, w których mechanicy zajmowali się usuwaniem awarii samochodów ciężarowych, natomiast w czasie naprawiania uszkodzonego pojazdu wnioskodawca otrzymywał inny samochód ciężarowy o ładowności powyżej 3,5 tony, którym przewoził materiały budowlane. Samo wpisanie w angażu wnioskodawcy z 30.12.1982r. stanowiska kierowca – mechanik, w świetle całokształtu materiału dowodowego, także nie zmienia faktu, że w rzeczywistości odwołujący nie wykonywał w badanym okresie pracy mechanika, a jedynie kierowcy. Sąd miał też na uwadze, że zachowały się zaświadczenia kwalifikacyjne, z których wynika, że w badanym okresie wnioskodawca jeździł samochodami marki J. (...), a także, że z okazanego na rozprawie prawa jazdy wynika, że podejmując pracę w Przedsiębiorstwie (...) miał uprawnienia do kierowania samochodami o ładowności większej niż 3,5 tony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie, skutkując zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku

w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z art. 27 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed 1.01.1949r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1.01.1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11. 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku – ukończył 60 rok życia w dniu 06.07.2017 r. oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych – 25 lat, 4 miesiące i 12 dni.

Przed organem rentowym wnioskodawca udowodnił także na wymagane 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ostatecznie staż w ilości 14 lat, 1 miesiąca i 1 dnia. Tak bowiem przyjął ZUS w wydanej w toku niniejszego postępowania decyzji z dnia 15.11.2017r., po dostarczeniu dodatkowych dokumentów przez wnioskodawcę.

Zatem odwołującemu brakowało jedynie 10 miesięcy i 29 dni do wymaganego 15-letniego stażu pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Spór pomiędzy stronami sprowadził się do nieuznanych okresów zatrudnienia na stanowisku kierowcy w Przedsiębiorstwie (...) od 1.04.1976r. do 24.04.1976r. i od 1.01.1983r. do 31.08.1983r. z uwagi na to, że w zachowanych dokumentach z tego okresu pracodawca wpisał jako stanowisko pracy odwołującego „kierowca” „kierowca – mechanik”, a ponadto sporny pozostał okres odbywania służby wojskowej przez wnioskodawcę od 27.04.1976r. do 10.04.1978r.

W ocenie Sądu w toku postępowania sądowego wnioskodawca wykazał, że spełnia warunek co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) dopuścił dowód z zeznań wnioskodawcy, świadka I. S., a także zachowanej dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego ze spornego okresu.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje bowiem podstawę do stwierdzenia, iż ubezpieczony A. S., będąc zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł., w spornych okresach od 1.04.1976r. do 24.04.1976r. i od 1.01.1983r. do 31.08.1983r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wyłącznie pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony, czyli wykonywał pracę wymienioną w wykazie A dział VIII (w transporcie i łączności) poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. Powyższe okoliczności zostały jednoznacznie potwierdzone zeznaniami świadka I. S. i wnioskodawcy oraz korelującymi z nimi wpisami w okazanym na rozprawie dokumencie prawa jazdy ubezpieczonego i zachowaną dokumentacją pracowniczą skarżącego z okresu pracy w w/w zakładzie pracy, w której potwierdzono m.in., że miał uprawnienia i kwalifikacje do prowadzenia samochodu marki J. (...). Świadek i wnioskodawca w sposób szczegółowy, spójny i logiczny wyjaśnili w swoich zeznaniach na czym konkretnie polegała praca odwołującego na stanowisku kierowcy, jakimi samochodami jeździł i w jakim wymiarze czasu pracy. Z dowodów tych wynika, że ubezpieczony miał podejmując pracę jako kierowca miał uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony, przez cały czas jeździł tylko takimi pojazdami, którymi przewoził materiały budowlane na budowy, nie miał przestojów w pracy w przypadku awarii samochodu, a także, że wykonywał tę pracę codziennie dłużej niż 8 godzin dziennie, oraz w soboty i niedziele, średnio 10 godzin dziennie, co oznacza, że nawet jeśli uwzględni się czas załadunku i rozładunku towaru, to i tak wnioskodawca stale wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy. Dodać należy, że z materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca nie wykonywał czynności związanych z załadunkiem i rozładunkiem. Wnioskodawca poza pracą kierowcy nie wykonywał żadnej innej pracy. Bez znaczenia przy tym dla rozstrzygnięcia pozostaje fakt, że pracodawca w angażu wnioskodawcy z dnia 30.12.1982r. wpisał stanowisko „kierowca- mechanik”. Sąd w szczególności miał na uwadze, że świadek i wnioskodawca spójnie zeznali, że w badanym okresie w przedmiotowym Przedsiębiorstwie był warsztat, w którym naprawiano zepsute pojazdy, a kierowca w przypadku poważniejszej awarii otrzymywał inny samochód ciężarowy o masie powyżej 3,5 tony, w którym wykonywał swoje obowiązki. Trzeba było także wziąć pod uwagę, że badany okres to czas, gdy na terenie Ł. powstawało dużo osiedli mieszkaniowych, a kierowcy samochodów ciężarowych zatrudnieni w Przedsiębiorstwie (...) mieli tak dużo pracy, że z reguły pracowali po godzinach, ich wynagrodzenie było ustalone stawką akordową, a dodatkowo pracowali także w soboty i niedziele. Z tych wszystkich względów zdaniem Sądu nie może być jakichkolwiek wątpliwości, że wnioskodawca wykazał, że także od 1.04.1976r. do 24.04.1976r. i od 1.01.1983r. do 31.08.1983r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wyłącznie pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony zaliczoną do prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Ponadto również okres odbywania służby wojskowej od 27.04.1976r. do 10.04.1978r. powinien zostać wnioskodawcy zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, albowiem pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu §2 ust.1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w

sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w okresie pełnienia tej służby /wyrok SN z 4.12.2013 r., II UK 217/13, opubl. LEX nr 1408683/.

Zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U.67.44.220) w brzmieniu obowiązującym w czasie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej, pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres odbytej czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach pracy, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia w ustawowym 30 dniowym terminie, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od liczby lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Pogląd taki wielokrotnie wyrażał także Sąd Najwyższy. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz.U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), jeżeli pracownik **w ustawowym terminie 30 dni** zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok SN z 6.04.2006 r., III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/108, M.P.Pr. (...)). Pogląd ten został także ostatnio potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. o sygn. akt II UZP 6/13, opubl. LEX nr 1385939, Biul. SN 2013/10/24, zgodnie z którą „czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art.32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.)”.

Wnioskodawca po zakończeniu służby wojskowej ponownie został zatrudniony w w/w zakładzie pracy od 2.05.1978r. Zachowany został zatem wymagany 30 - dniowy termin zgłoszenia powrotu do pracy po odbyciu służby wojskowej. Wobec powyższego również okres odbywania służby wojskowej od 27.04.1976r. do 10.04.1978r. należało uwzględnić do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych przez wnioskodawcę.

Reasumując, wnioskodawca spełnił wszystkie warunki wymagane do przyznania prawa do emerytury na podstawie art.184 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach

- 1) ukończył 60 lat –6 lipca 2017 roku,
- 2) na dzień 31 grudnia 1998 roku wykazał 25 lat stażu pracy,
- 3) nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego
- 4) do 31 grudnia 1998 roku wykazał staż pracy w szczególnych warunkach ponad 15 lat.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 6 lipca 2017 r.

O dacie przyznania prawa do emerytury Sąd orzekł na podstawie art. 129 Ustawy, przyznając prawo do świadczenia od dnia, w którym wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego, doręczając odpisy protokołów rozpraw zgodnie z wnioskiem – k.45 oraz wypożyczając akta ZUS.

A.P.

29.03.2018r.